

מאת נח זבולובסקי

עם קומת חמדינהה, התעוררת השאלה האם יש לקיים את חזות הרביי (י"ג בתרפוז) ואuch גראן החמייש (ט' באב), כל מרכז זה ישבו בשעתו בחוגיות דתית גאורה ומקודמת. הם שענו כי שני הזרים הם זכרים לחנוך ירושלים ולאחר הקמת חמדינהה וחידושה של החתיישבות בירושלים במנדים גדרלים, יש לבטל את שתי התעדיות. אולם פחד חרדיות הווקפה התacea לשובד מתחאים יותר...

ביום שביעת עשר בתמוז אירעו לאבותינו חמשה דברייטו. נשתררו חלומות הברית על פין המפורת, כאשר ירד משה רבינו מחר טיני וראה שעם עשה את עגל הזהב, או שהשלייך מה מיידיו את חלווח ושביר אוחם ובקש מחקתו ברור הוא סליחה על משיחתם של בני ישראל. ב. בזמל ערבען החמיד – על פין המפורת חמסנעד בחלפוד בזמנם המזרד על ירושלים שרדו עיר רעב ומחסור ולא נמצאו כבשים לקרבן החמיד, יום זה נקבע לדורות ליום הזיכרון על ביטול החמיד. ג. ארץ אנטופוטומוס את האורה – חיל רומי בשם זה עשה מעשה התגרות ביהודים שמא ספר תורה, קרא אותו ושבא את אש. ד. הוופר אלם בהיכל השט – מעשה התגרות גבר יהודים על יד יהודים, בעת מלחמת החסונאים, שהעמידו את פסל זאוס בבית המקדש. ואחרון... הובקעה העיר ירושלים ונפרצו פבאותיה על ידי תרומותם בבית שני, מאז החל החורבן של ירושלים וקצת של מלכות ישראל.

בם בחשעה באב קרו לאבותינו חמשה אידועים רחמי נגיד על אבותינו (דור המדבר בעאות פטעריס) שלא יוכסו לארכץ ישראל, הרבה הבית הראשון והשני; כלכה ביתר (בימי ברוכובא); בחרגה העיר (ירושלים) טפח העדית דג' ב' י"ז ע"א וע"ב.

אידועים אחרים די עזובים שקדו בחשעה באב. גירוש ספרד חל על פין המפורת בשעה באב. דז' יזק אברבנאל שר האוצר היהודי אgel הפלך פרדייננד אלאסטרד שחואטה – פקדת הבירוש גבר היהודים בשנת רג"ב (1492) בוצבת בפירשו לטפר יהמיהו : "הנה כשבוד פלך ספרד בירוש על כל היהודים אשר בפלכו, משנת מז'ראט (רג"ב), שייאtro בפרש שלושה חדשים, נפלט גולגולת ותיהם יומם היוציאח משעה באב, ותווא הפלך לא ידע מזה חומר דבר. אלא מן השמיים תדריכו להגבלה זטן זה" על קביעה זו חולק ההיסטוריה היהודית המנוה יזק בער אבן כנראה לתיסטוריה לтолדות ישראל בימי הביניים בארכיבוטיסחה העברית בירושללים וחוויא קובען דז' גאב שנת רג"ב (31 ביולי 1492) עד היהודי האחרון את הארץ (ספרד) וכמו שLEFT חמשה באב אין זה אלא אגדה קדמת-גולגולת/עוזבו היהודים את ארץ ספרד כולה "ביום אחד" בחשעה באב אין זה אלא אגדה שנוצרה באור הבהיר של ההיסטוריה. ביום החורבן של בית המקדש (ט' באב) כבר היו כל יהודים ספרד מעדן לגבול הארץ (ספרד), מיטלטלים בדרכיהם ובימים, או כלואים בbatis הסוחר של אידיוקיזיאת ובבולים בכלי מתנות תורה שכפו עליהם" (толדות יהודים בספרד הגוארית). ישנה אגדה קדמתה ב"ילקוט שמעוני" על מגילה איכה (א' חתרא"ט) שהבר וליקט רבינו אמרון ראש הדרשנים בפרפרזקנות דמיין (גרמניה) שחי במאה ה-13, על התורה נביאים ובתובים, מהלמוד, ספרה, ספרי מכילתא מסיקתא וכו' עליו נאמרו: "מה שפעל הרטב"ש שחי בעיר באותו הזמן לגבי ההלכה, עשה רבינו שמעון לגביו האגדה זו לא נבוכדנאצר או שלוחינו שרפו

אלא עשו זאת פלאבי השרת מלאכי אלקיים במו ידייהם...

האגודה מספרה: כשהוא נברך נאזר הרשע עם המלבים לירושלים, דמו בלבם לככשה בזמנן מועט,
וחקדוש ברוך הוא, היה מחזק את אנשי ירושלים עד השנה השלישית, אולי החרוזו במושבה,
והיו גבורים בירושלים עד אין חקר ותהיו נלחמים עם הבשדים ומפליים מהם חללים הרבה, היה
שם גיבור אחד ושמו אביקא בן נבראי, פשהיו אנשי החיל (כשדים) טקלעים באבניים גדלות
להפיל החוטה, היה (אבייקא) מקבלן בידו ומשליכן על החילילים האבדים הרבה מהם הרבה,
עד שלמה/ שהתחילה לקבל אבניים ברגלו והיה מחריזן לחיל, וגרם העון ובאה הרוח והפילתו
מן החומה ונבקע ומת.

מה עשה חנמאל אדוד ירמיהו? השביע את מלאכי השרת בשם והורידם מזוויגנים בכלי זיין על החומה, כיון שראו הכהדים בז, ברחו מאנגי אימחט. עד שמיינקה להם הקדוש ברוך הוא שמותם והעלט (למלאכים) לרקיע, וביקש חנמאל להורידם ולא יכול לפוי שמיינקה הקדוש ברוך הוא שמואן מה עשה (אבייקא)? השביע את שר העולם בשם והגביה את ירושלים ותלאה באוויר, עט שבעת הקדוש ברוך הוא בו מן הטמים ונפלה. כמו שכתווב: השליך משמי הארץ וכו' באווחה העת נבקעה ירושלים ונכנסו הכהדים ונבקעו החומות ונכנסו להיכל ובקשו לשדרפו, עד שקרא הקדוש ברוך הוא, למלאכי גבריאל ומיכאל ואמר להם: מי חביב עלייכם? אמרו לפניו ישראל. ואחר ישראל מי חביב עלייכם? אמרו לפניו בית המקדש. אמר להם הקדוש ברוך הוא, נשבע אני בשם הגדול, שאתה בעצכם מציתין בו את האור (אש). מיד נפלו גבריאל ומיכאל שני לפידי אש והציגו אש בהיכל השם והיה ההיכל קורא על עצמו קינה שנאמר: ממרום שלח אש בעצמותי וירדנה" עד כאן האגדה מלכות טמעוני.

יצוינן כי בימי קדם בתקופת התלמוד, היה נסiron לבטל את צום הרבייעי ואת צום החמישי, כלומר את י"ז בתמוז ואת שעה באב, כי זה רבי יהודה הנשיא שיגוע בכינויו רבי, העורך של המשנה שחיו במחצית השנייה של המאה ה-2 ובראשית המאה-3 לסח"ג, עליו מספר בתלמוד מטבח מגילה דף ה, ע"א-ע"ב ועוד נאמרו: "אמירבי אליעזר אמר רבי חנינה, רבי נתן(עבד) נטעה בפורים, ורץ בקרובה (בשוק) של אפורי בשעה עשר בחמוץ, וביקש לעקור תשעה באב ולא הודה לו" על כך מפרש רש"י במקומן ווז"ל: "ולא הודה לו, מתשעה באב" כלומר חלקו עליו על עקירת תשעת באב וכנראה הסכימו על רחיצה ביה' בתמוז למטרות שלפי ההלכה אין גוחגן להתרחץ ביום בין המארין (בין י"ז בתמוז לבין תשעת באב) אפילו ביום קרייט זכל שכן ביום חמיס. סבורית כי רבי יהודה הנשיא התייר את הרחיצה ביום בין המארין אפילו ביום חמיס שביבתו נתחדשה הנשיאות בישראל, (מעין מלכות) וזאת הייתה הסבה לביטול האיסור של רחיצה בשעה עשר בחמוץ. יתרה מזאת הנביא זכריה שואל ואיבנו מшибו: "חא/את/קהלתך// האבכה בחודש המישى (אב) הנדר כאשר עשית זה כמה שניית?" והוא מוסיף ואומרו: "הלא את הדברים אשר קרא השט ביד הנביאים הראשונים בהיות ירושלים יושבת ושלוה ועריה סביבותיה והגב והפלת יושב" (זכירה ז, ג-ז). כנראה הסיבה של ביטול הצוצות הייתה טשנות שיבת ציון

נ. זבולוני
הספר זכריה כתוב: "אמור השם צבאות צום מרבי עז וצום חמישית וצום השביעי (צום גדרתו)
וצום העשרי (עשרה בשבעת), יהיה לבית יהודה לשון ולשםחה ולמורדים טובים ותחאה והשלום
אהבו"

בכל דור ודור חייב אדם כלומר כל יהודי להח Abel על חורבן בית המקדש, סמל החירות
והעצמאות הרוחנית של העם היהודי, כאילו נחרב בימיו, וכך קבעו יום זה של תשע'ה באב
ליום אבל לאומי לדורות. ביום זה צמים, כמו ביום היכפוריים כלומר יממה שלימה, קוראים
את מבילה איכה ואמריהם קידות, מסרים: נפוליאון קיסר צרפת עבר פעם בט' באב דרך עיר
יהודית לפני כיבושה, באותו שעה ישבו יהודים על הקרכע ואמרו קידות וברוכים, נפוליאון
שאל מפשיטה הם בזכית? הסבירו לו שם בוכים על ארץ שנחרבה לפני אלפיים שנה. הדברים
עשוי על נפוליאון רושם רב וחזק ועל כך הוא הגיב ואמר: עם המסוגל להח Abel וללבבות על אבדן
ארצנו אלפיים שנה ואנו שוכחים, עם כזה אי אפשר שיאבז, עם כזה יכול להיות טהור ובשות
כ' ארשו חשוב לו

ועוד נאמר: כל הטגילות כתבו על קלף פרט למגילה איכה נקראת מן ספר ולא מן הקלק'
על כך אמר בעל "הלבוש" (הרב פרדי יפח 1530-1512) מחבר הספר הענקי "לבוש קלאמצע מלכות
10 חלקים) כי אנו מקוים כל יום להגאל מן הגלות ולהטוך את יום החורבן (ט' בטבת) לשמה
ואילו כתבו את מגיל איכה על קלף, היה נרא הדבר כאילו אנו מתחוננים חלילה להשתמש
בها(קלף) במשך שנים רבות....

בחלמוד נאמר: "לא הרבה ירושלים לא מפני שהעמידו דבריהם על דין תורה (ולא לפני משורה
הדין)" במדרש מובה על כך: "שאלו ל תורה נפש החוטאה במה תחכפר? אמרה תורה: יביא קרבן,
שאלו להקדוש ברור הוא אותה שאלה והוא בענה: עשו תשובה כי הקדוש ברור הוא רוצה בתשוו-
ה ובחכמה, ואחר כך יביא קרבן, אבל בקרבן בלבד בלבד תשובה לא יכול על מעשי הרעים,
וחט החוטאים הביאו קרבן ולא חזרו בתשובה ועלולים שוב לחטא ועל זה נאמר בחלמוד: לא
חרבה ירושלים אלא מפני שהעמידו דבריהם על דין תורה שה תורה אמרה יביא קרבן ולא בדברי
הקדוש ברור הוא שamer: יעשו תשובה ואחר כך יביאו קרבן"

נביא שני טפורים מן החלמוד על מה שקרה בתשעה באב בפסגת צדקה נגיטין דף כ"ה ע"ב
מסופר: "על קמץ ובר קמץ חרבת ירושלים, מעשה באדם שאוהבו שמו היה קמץ, ושונאו
בר קמץ. עשה סעודת זוג זוגי ואמר לוי: אה קמץ, הלך (המשמש) והביא את בר-קמץ,
בא בעל הבית ומצא את בר קמץ במקום קמץ, ישב. אמר לו: הרי שונא אתה לך מה לך כאן?
עמדו וצא! אמר לו (בר קמץ) הוαιל ובאתני חניכני ואתן לך כל מה שאוכל ושותה. אמר לו,
לא! אתן לך דמי חצי סעודתך (בולה), – לא! אתן לך כל חטודתך. אמר-לא! תפסו בידיו העמידו
והוציאו אותו. אמר בר קמץ הוαιל ושיבו חכמים ולא מיתרו בו, מכל שנוץ להם, אלך לא לישין
לפני המלך. בא ומר לקיסר: פרדו בר היהוים. אמר הקיסר תן לי סימני שהיתודים בגדר
בי. אמר לקיסר: שלח עלי/עלך/עלך/עלך ליהם קרבן בראה אם היהודים יקריבו סימן שלא פרדו

ואם לא יקריבו הרי זה ברור שמרדו בר. שלח על ידו (בר קמץ) את הקרבן, מה עשה בר קמץ, הוא הטייל מום בקרבן וקרבך שיש בו מום אסור להקריבו, אבל החכמים שדראו את המום בגיב של השטחים שלגביהם הקייטר חרי זה מום או לם לא בגין הקרבן קרבך אינו מום ורצו להקריבו משומש שלום מלכוח, היה שט אחד בשפ רבי זכריה בן אבקלוס שאמרו: יאמרו בעלי מומים קרבאים לבני המשובח וקצולחרוד את בר קמץ, אבל החכמים אמרו שיגירדו כי מי שפטיל טום פקדשים יהרג אבל את הקרבן לא הקריבו על כן אמר רבי יוחנן: עגוזנותו של רבי זכריה בן אבלkus החರיבת אם ביתנו ופרטת את תיכלנו ותגליתנו מארצנו, כי לא הקריבו את הקרבן וחתוך ידו...

על תשעה באב מחלכים סימורים שונים ומשונים כמו על כל אירוע בעם היהודי. מטרדים על רבי לוי יצחק פברדיין שהחלה מכוגה בשפ סגידורו של עס ישקל, עם חלק תשעה באב ברחווב וראה יהודי יושב על הגזוזרת של ביתו ואוכל פודתו בראשות כיד הפלך בפרהסיא, פגעה אליו רבי לוי יצחק ואמר לו בנהתך בני זראי שחתעה באב היום לא ענה לו. זומר אני כי חפה באב חיו שוב שאל רבי לוי יצחק, אולי אין יודע שתשתעה באב הוא יומם צום ואותו באביה? חשיב הילה, זראי יודע אני פרק בהלכה שתשתעה באב הוא יומם צום ותעדיות אבורה. אתה בזראי חלוש וחרופאים אסרו עלייך לצום. שאל רבי לוי יצחק כי חוץ למד עלייך זכות. חס וחילתה חשיב הילה, הגדי בריאו או לם, בכל רמ"ח איברי ושמ"ה גידי, נא רבי לוי יצחק את עיניו למזרות ואמר: דבוננו של עולם ראה עד היכן מביעה מידת האמת המושרש בתוך לבם של כל היהודי ויהודי, גוח לו ليיהודי זה לעשו את עצמו עבריין ורשע, ובלבך לא לחומייא דבר שקר מפיו.... (רב י. ל. מיטון-שרי המאה).

בעקבות הנפיון לבטל את שני הצומות הנה ע"י רבי יהודה הנשיא והנה ע"י החוכמים הדתיים הלאומיים בזמננו, פגינד בשאלת זו אל ראשי היהדות החרדית הבלתי ממוסדת בירושלים, שאלה, האם יש עלה ומקרה לבטל את שני הצומות הנה". כי הלא נאמר במגילתאיביה: "בראותי כל עיר ועיר על קילה בנזיה ועייר אלקיהם וירושלים מושלה עד שאול התחיה" ומלוא ירושלים הולכת ונבנית מתרחבת ותשפנת ועד היד גטויה... על כן חס ענו כל שוכנים: בראותי כל עיר(ירושלים של טהרה) על קילה בנזיה ועיר אלקיהם מושפה(ירושלים של מעלה), במאבגו אבו בזמן שאין לך מקום מקודש שהוא חרוב מאשר ירושלים החרבה ותבזות וחשומה, כי כל שקוותה ומעלה בדורות כל הפגיעה בה ובקדושתה חמורת ביותר שמחריב את ירושלים של מעלה.

וחשבירו את פירוש המלוי בדברים פרוזאיים ופשוטים וחותם את בתוככי ירושלים עיר הקודש פלטرين של מלך יש לך "כגדת" שהיא בעיגיהם של החרדים מעין בית העינוה ואשר בה משתתפים גם חרדים כביבול כמו "אגודת ישראל" ו"דגל התורה" ובבית המינות חזת מכירויות השם והערב שהוקי הכנות של המדינה הם מעיל חוקי התורה הקדושה, הרי הוא כאבי אבות הטומאה בשערין ירו ירושלים. האם יש לך חורבן גדול מזה? שואלים החרדים חקיאונאים. ובחזאה זו הם בוטים נגד פלכות שמם ופלכות התורה רה"ל (רמחנה ליצלן), ונוסף לזה הפירצות בחומת הקדושה של ירושלים ע"י פחיתה בתיה קולנו שבחות ובחגי ישראל הקדושים, מסעדות ובחתי זוללות, מחקיקות ובירודוי ברכות השחיה המעורבות משחקי הספורט (בדור רג'ל) בשבחות בפרהיסא, פחיתה המקדונלד בלב ירושלים, החבורה בשבחות ובחגים בשכונות החרדיות (בר אילן) וכחנה וכחנה המערטלייט את ranaz.co.il

ג. זבולוני

ירושלים מקדושה, גם המצוות משרדי הממשלה בירושלים אחד ואחד מעקר ומשרד את האיסור
חמורקייט שבתורה הקדושה כבון "אבא ובתוון" גיוס בניים ובנותן קילון ומשרד המכונה "דוחות"
בלשון רבים, משרד הקליטה ומשרד עבודת עם היתרויות שלו שמעניק לאלפי פועלים יהודים לעבו
ולחלל את השבת והחגים, הגיורים הקלושים של "משרד הפנים", כבוד ההורים למרם ולמשיכתו
בארכנו הקדושה כולה כמו שנאמר: כה גדול ביום שברך ציון ומני ירפא לך? וזה הביטוי הנכון
של הנביא הוזעט.

החרדים אלה מועננים כי מבוין וגמר הוא ומובן מליון אצל כל בר דעת בישראל במאמיין נשם
א
השם ובתורתו, שהעווה והחטף הרבים, הם הם החלאים והם הם הכאבים הרוחניים של העם היושב
בציוון ובאשר פוא שט. בחורבנה של ירושלים עיר הקודש והם הם כל הסבל הפוך אורחנו.
השריפה הענקית בהרי ירושלים, קודם ביהוק החשמל שבQRS לנזק של מיליון Dolars,
עיריית ירושלים שבנה שליטים אנשי "агודת ישראל" ו"דגל התורה" שדחו את אנשי ש"ס, אין
בראיות העיר ירושלים הקדושה שערב הבחריות הם החרדים כביכול בבטיחו הרים וגביעות כי
ירושלים תהיה עיר אחרת, הם המליצו עליהם את אהוד אולמרט מ"ליבוד" בראש עיריה, הם
הריעיפו לאזכור עליהם הרגע של הבטחות שיסגרו את כביש בר אילן בשבח תוך חגי שנה ועוד הבש
אבל הבטחות לחוד ומעשים לחוד. אחרי הבחריות לעיריה הודיע בטאות של אגודה ישראל כאשר
יצא מכליו וכחוב לא שום בושה וחרפה כולם שעיריית ירושלים בראשות אולמרט היא "שמחה"
של שמחה", אבל לא ארכו הימים וחבורים שהלכו סולל אחרי הבטחות הקוזבות של אגודה שירא
החולו לחקות בכליו עיניהם לסייעת הכביש בר אילן כשהוא סגור בשבות ובחבי ישראל אבל לשוו
הייו כל מאמאייהם, עבר שנה וחצי טחבל מפטרין כאשתקד... באותו חגי השנה במקומם לסגור
את כביש בר אילן ישבו הנציגים החרדים" בעיריה עם אהוד אולמרט וסיכמו אתם על הזרמת
כספים לתוך מוסדותיהם החרדיים כביכול, אומרים החרדים מבית פרץ של העדה החרדית
בירושלים.

חזרה אליהם מונחים כרוכבים את כל ה"פושעים" וה"חטאים" של הגזיגים ה"חרדים" בעיריה, מאז המהפר שחוללו עם בחירת אהוד אולמרט לראש העירייה, קרוב לשכונת החרדית **מעוז** "שערי חסד" נפתחה חנות בגדים הפתוחה לדבריהם בשבת והכל בראשיון של העירייה, וביגיעת החרדים, פסטיבל ירושלים ממשיך לפעול בשבת, בהקשר של עיריית ירושלים הקצבות של מיליאונים לארגוני הספורט המשחקיים בשבת, מפעצת מקדונלד, וכחגה וכחנה על כל אלה יש לדבריהם לקיים את **הצומת הרביעי** ו**וחמישי** ועוד אולי להוסיף צומת האחת עשר